

ANNA ΓΑΛΑΝΟΥ

Οι τρεις φωτιές

ΩΚΕΑΝΙΔΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

*Μη θαρρείς πως τ' αστέρια έσβησαν
επειδή συννέφιασε ο ουρανός...*

1η έκδοση: Μάρτιος 2013

Επιμέλεια - τυπογραφική διόρθωση: Κατερίνα Σπύρου

© 2013, Άννα Γαλανού
Εκδόσεις Ωκεανίδα ΑΕ
Δεσφενίων 38, 106 81 Αθήνα, τηλ. 210.38.06.137
e-mail: oceanida@internet.gr
www.oceanida.gr

Ηλεκτρονική στοιχειοθεσία-Σελιδοποίηση: Εκδόσεις «Ωκεανίδα»
Εκτύπωση: Μ. Σπύρου & Σία ΑΕ

ISBN 978-960-410-677-6

1

Μάριος

ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΑ ΣΥΝΝΕΦΑ ΠΑΛΕΥΑΝ να κλείσουν τη μοναδική τρύπα στον ουρανό, που άφηνε να φαίνεται ένα μικρό κομμάτι γαλαξίου. Πάνω που την έκλεισε το ένα, το άλλο το έσπρωξε με ορμή, ώσπου στο τέλος νικημένα και τα δυο απομακρύνθηκαν σε αντίθετες κατευθύνσεις, αφήνοντας ένα γαλαξίο κενό που όσο περνούσε η ώρα μεγάλωνε.

Δεν κουνούσε φυλλαράκι. Υγρή ζέστη, γεμάτη από νωχέλεια και βαριεστημάρα ήταν η μέρα από το πρωί. Ήλιος δεν υπήρχε, ούτε καν μια κλεμμένη ακτίνα, και η βαριά ζεστή ατμόσφαιρα σου έκοβε κάθε διάθεση για οτιδήποτε. Παραζαλισμένοι φαινόταν οι ελάχιστοι άνθρωποι που κυκλοφορούσαν πεζοί, τούτο το απόγευμα στη γειτονιά. Οι διακοπές, για την πόλη που δεν κοιμόταν ποτέ, ήταν στο φόρτε τους. Το Παρίσι φαινόταν άδειο, ακόμη και τα βράδια. Δεν αρκούσαν οι τουρίστες που έβγαιναν ομαδικά να περιπλανηθούν, να διασκεδάσουν, να φωτογραφίσουν

το νυχτερινό Σηκουάνα και να γεμίσουν τα στενά του. Έλειπαν οι Παριζιάνοι, κι αυτό φαινόταν καθαρά.

Ο Μάριος χαμογέλασε με τις σκέψεις του. Λες κι ο ίδιος δεν ήταν ξένος! Μπορεί να ήξερε το Παρίσι καλύτερα από την Αθήνα, ακόμη κι από τη γειτονιά που μεγάλωσε, το Παγκράτι, όμως ποτέ δεν μπόρεσε να μπει τελείως στη ζωή και στη φιλοσοφία της Πόλης του Φωτός. Αναρωτιόταν πολλές φορές για ποιο λόγο το Παρίσι λεγόταν *Πόλη του Φωτός* και όπως έμαθε αργότερα, «οι κεντρικοί δρόμοι του φωτίστηκαν αρχές του δέκατου ένατου αιώνα με φανούς γκαζιού και ήταν η μόνη φωτισμένη πόλη του κόσμου». Αυτά έλεγε η ιστορία, όμως ο Μάριος ήθελε να πιστεύει ότι ονομάστηκε έτσι επειδή κάποτε το μάρμαρο των κτιρίων και οι προσόψεις τους έκλειναν μέσα τους το φως του ήλιου, του φεγγαριού, των αστεριών, κάτι που τώρα δεν το έβλεπε καθόλου. Είχε ακούσει ότι καθαρίστηκαν για τελευταία φορά πριν από τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο.

Κοντοστάθηκε στο μικρό μπακαλικάκι πριν από το σπίτι του για να πάρει τα απαραίτητα για το Σαββατοκύριακο. Κυρίως φρούτα, ιδίως ανανά, που άρεσε στην Υβόν. Έτρεφε την ελπίδα ότι η Υβόν θα ερχόταν να περάσουν δυο μέρες μαζί, όπως του είχε πει πριν από πέντε μέρες που μίλησαν στο τηλέφωνο. Τόσο μπορούσε, δυο μέρες! Στον ένα μήνα και κάτι που είχε περάσει από την τελευταία τους συνάντηση, μόνο δυο μέρες μπορούσε να τον δει. Όμως ούτε κι αυτό ήταν απόλυτα σίγουρο, αφού μετά από εκείνο το τηλεφώνημα δεν ξαναμίλησαν.

Μεγάλος καημός ο έρωτας, σκέφτηκε για πολλοστή φορά, καθώς άλλαζε χέρι στη βαριά χάρτινη σακούλα, για

να ξεκλειδώσει την πόρτα του σπιτιού του. Η δροσιά που τον υποδέχτηκε ήταν δώρο Θεού. Φεύγοντας το πρωί φρόντιζε να κλείνει πάντα πίσω του όλα τα παντζούρια, μόνο και μόνο για να απολαμβάνει, επιστρέφοντας, αυτή την αίσθηση.

Το σπίτι του ήταν ένα παλιό ισόγειο διαμέρισμα σ' ένα επίσης παλιό τριώροφο. Είχε δική του είσοδο, μια μικρή αυλή κι ένα μικρό δωμάτιο που το χρησιμοποιούσε σαν αποθήκη... και όχι μόνο. Τρεις παλιές μηχανές υπήρχαν εκεί μέσα, που θα τις έφτιαχνε κάποτε. Όμως εδώ και πολύ καιρό δεν είχε καθόλου χρόνο ν' ασχοληθεί μαζί τους. Τις έβλεπε κάθε φορά που πήγαινε να «παρκάρει» εκεί, κάτι εξίσου χαλασμένο ή άχρηστο, και χαμογελούσε μελαγχολικά. Δεν ήθελε όμως να τις πετάξει, ούτε να τις δώσει σε κάποιον παλιατζή. Καθεμιά απ' αυτές χαρακτήριζε και μια διαφορετική περίοδο της ζωής του, όχι χρονική, «επετειακή». Γιατί ο Μάριος έτσι μετρούσε το χρόνο.

Η πρώτη ήταν κάτι ανάμεσα σε ποδήλατο και μηχανή κι ήταν το πρώτο πράγμα που αγόρασε μόλις έφτασε στο Παρίσι. Στα αυτοκίνητα ήταν ακόμη της μόδας το Ντεσεβό, κι ας είχε περάσει από χρόνια η μογιά του. Οι Παριζιάνοι το είχαν περί πολλού. Το ίδιο και το μοτοποδήλατο που αγόρασε. Ύστερα από κάνα-δυο χρόνια το άλλαξε, του φαινόταν πια πολύ παιδικό, και πήρε μια μεταχειρισμένη μεγαλύτερη μηχανή, που όμως δεν άντεξε και πολύ. Ήταν ήδη αρκετά παλιά όταν την αγόρασε κι όλη την ώρα τον άφηνε στα μισά. Η τρίτη, που πήρε πριν από πέντε χρόνια, ήταν κι αυτή μεταχειρισμένη. Μια κούκλα, κατακόκκινη και γυαλιστερή. Ένωθε αληθινός καβαλάρης όταν την οδη-

γούσε, μέχρι που κάποιο φορτηγό έπεσε πάνω της και τη βρήκε κομματιασμένη έξω από το μπιστρό που την είχε αφήσει. Την κουβάλησε από κει στο σπίτι του και σ' όλο το δρόμο ορκίζόταν ότι αυτή θα την επισκεύαζε οπωσδήποτε. Δεν το έκανε. Την άφησε εκεί στην αποθήκη μαζί με τις άλλες δυο. Πάντα τις κοίταζε με μελαγχολία... αλλά μέχρις εκεί. Αρκεί που υπήρχαν.

Τώρα ο Μάριος μετακινούνταν μόνο με το μετρό ή με τα πόδια. Δεν σκόπευε ν' αγοράσει τίποτα. Δεν έκανε καθόλου σχέδια, δεν ήξερε καν αν θα έμενε για πολύ ακόμη στο Παρίσι. Όλα εξαρτιόνταν από την Υβόν...

Άφησε τη σακούλα με τα ψώνια στον πάγκο της κουζίνας κι άνοιξε το παράθυρο. Ένα μικρό στενόμακρο παράθυρο που έβλεπε κατευθείαν στην τιμμενταρισμένη αυλή. Έπρεπε να έχω βάλει κάνα-δυο λουλούδια, για να σπάσει το μονότονο χγκρι του τσιμέντου, μα πόσες φορές πια είχε σκεφτεί το ίδιο ακριβώς πράγμα; Πολλές. Όμως, ποτέ του δεν στάθηκε ν' αγοράσει ούτε μία γλάστρα. Προσπερνούσε βιαστικός τα ανθοπωλεία, χωρίς να ρίχνει μέσα ούτε μια ματιά. Στο βάθος του μυαλού του υπήρχε πάντα η αυλή με τα λουλούδια και τα δέντρα και μια κούνια από σκοινί, δεμένη πάνω στο χοντρό κλαδί της πιο ψηλής μουριάς. Αυτή την κούνια έβλεπε πολλές φορές να τραμπαλίζεται μπροστά στα μάτια του... και κάθε φορά μαζί με την εικόνα αυτή υπέροχες μυρωδιές τού τρυπούσαν τη μύτη, και έρχονταν στο νου του οι φωνές των άλλων, του μεγαλύτερου και του μικρότερου: του Ιάκωβου και του Αργύρη. Θολές εικόνες τις περισσότερες φορές, γεμάτες με κοντά παντελονάκια, μια φέτα βιτάμ με μαρμελάδα στο χέρι, με γρατζουνισμένα γόνατα, με μύξα στο

πάνω χείλος, και με χαμόγελα, πολλά χαμόγελα από φαφουτιασμένα στόματα.

Αναστέναξε κι έβαλε νερό στην κατσαρόλα. Είχε πεθυμήσει μια κοτόσουπα. Βαρέθηκε να τρώει τις νόστιμες, είναι αλήθεια, ξεροψημένες μπαγκέτες και τα ολόκληρα μαρουλόφυλλα για σαλάτα. Σπάνια μαγειρεύει, δεν είχε άλλωστε την πολυτέλεια του ελεύθερου χρόνου, αφού η δουλειά του σαν δικηγόρος μεγάλης ασφαλιστικής εταιρείας τον «έτρεχε» ακόμη και τις αργίες στα αυτόφωρα και στον εισαγγελέα «αγγαρείας» όπως τον έλεγε. Πελάτες του οι «τροχαίοι» ατυχήσαντες, που δεν ήταν λιγοί, παρά τα υψηλά πρόστιμα, τους καλούς δρόμους και τα πανάκριβα αυτοκίνητα.

Δέκα χρόνια στην ίδια θέση, είδε κι έπαθε να πάρει μια προαγωγή, μόλις τον περασμένο χειμώνα, και να του δώσουν και μια μικρή αύξηση. Μαζί μ' αυτά του έδωσαν και «βοηθό» έναν ασκούμενο δικηγόρο, που όμως είχε συνήθεια από την Πέμπτη μέχρι τη Δευτέρα να έχει είτε σοβαρές οικογενειακές υποχρεώσεις είτε, κατά σύστημα, ν' αρρωσταίνει. Όμως στον Μάριο δεν έπεφτε λόγος: ο πατέρας του νεαρού ήταν ο μεγαλύτερος μέτοχος του γραφείου. Είχε συνηθίσει εξάλλου να τρέχει και να μην προλαβαίνει, αφού η περισσότερη δουλειά, κατά έναν περιεργό τρόπο, τα τριήμερα γινόταν τριπλάσια.

Το κοτόπουλο ήταν κατακίτρινο, αρρωστιάτικο, όπως θα έλεγε η θεία Νίκη, κι έτσι φάνηκε και στον ίδιο καθώς το έπλενε, όμως, όπως του είπε ο Πιερ, τέτοια ώρα που πήγε να ψωνίσει, αυτό ήταν από τα καλύτερα που είχαν απομείνει. Βιολογικά προϊόντα είχε ο Πιερ, μόνο βιολογικά, και το παινευόταν κραυγαλέα. «Μη βλέπετε τι-

μές, μόνο τι αγοράζετε να κοιτάτε», έλεγε στους πελάτες του καθώς χτυπούσε τριψήφια συνήθως νούμερα στην ταμειακή. Τα βιολογικά προϊόντα ήταν σήμα κατατεθέν του μπακάλικου-μπουτίκ, πριν ακόμη γίνουν τόσο πολύ της μόδας και τόσο πολύ ακριβά. Έτσι αν κάποιος, όπως ο Μάριος, αποφάσιζε να ψωνίζει αποκλειστικά και μόνο από τον Πιερ, ο μισθός δεν θα του έφτανε ούτε μέχρι τη μέση του μήνα.

Το τηλέφωνό του παρέμενε βουβό, με την οθόνη του θεοσκοτεινή. Κλήση καμιά κι από κανέναν. Βέβαια, είναι ακόμη νωρίς, σκέφτηκε, καθώς κοίταξε το μεγάλο ρολόι του τοίχου απέναντι. Ίσως η Υβόν να μην είχε τελειώσει ακόμη την πρόβα, ίσως να ήταν στο μετρό, ίσως στο ταξί... ίσως και να ξέχασε το ραντεβού. Τον τελευταίο καιρό κάτι τέτοιο συνέβαινε πολλές φορές. Πάντα τον πίκραινε αυτό, πάντα όμως τη συγχωρούσε.

Έριξε στην κατσαρόλα κατευθείαν από την κατάψυξη πατάτες, καρότα, αλάτι και πιπέρι και τη σκέπασε. Χαμήλωσε τη φωτιά και προχώρησε προς το γραφείο του. Μια στοίβα «υποθέσεις» ήταν εκεί, η μια πάνω στην άλλη, που τον περίμεναν με απειλητική μορφή και επιθετικές διαθέσεις. Όλες μέσα σε γαλάζια ντοσιέ, σαν φαντάροι στη σειρά, περίμεναν να τις ανοίξει και να τις διεκπεραιώσει. Είχαν μαζευτεί πολλές. Ήταν αλήθεια ότι τον τελευταίο καιρό, μ' αυτή τη ζέστη και τη χαλάνωση, δεν είχε και πολλή διάθεση να δουλέψει. Άλλωστε τα δικαστήρια ήταν ακόμα κλειστά. Είχε λοιπόν χρόνο. «Τώρα σκέφτομαι “μεσογειακά”», μονολόγησε και χώθηκε ακόμα πιο βαθιά στη φαρδιά, τριμμένη πολυθρόνα, χουζουρεύοντας και περιμένοντας να γίνει η κοτόσουπα.

Ο Μάριος Χάλαρης ήταν τριάντα πέντε χρονών. Αν κοίταζες μόνο το μέτωπο, τη βαθιά ρυτίδα που το έκοβε οριζόντια στη μέση και το γκριζαρισμένο τσουλούφι, που δεν μπορούσε με τίποτα να τιθασειτεί, μπορεί και να έλεγες πως ήταν μεγαλύτερος. Αν όμως έβλεπες τις ανασηκωμένες γωνίες των χειλιών του, σαν να χαμογελούσε συνέχεια, και τα λαμπερά καστανά μάτια του, δεν τον έκανες ούτε μια μέρα μεγαλύτερο από τριάντα. Ψηλός, αδύνατος με σταρένια επιδερμίδα, μακριά δάχτυλα, και με μια κίνηση στο κορμί λες κι ήταν πάντα έτοιμος να φύγει, να τρέξει μακριά. Αυτή όμως η τελευταία εικόνα ήταν μια λάθος εντύπωση που σου έδινε όταν τον πρωτογνώριζες, αφού για παραπάνω από δεκαπέντε χρόνια δεν το είχε κουνήσει από το Παρίσι, εκτός από ελάχιστα Σαββατοκύριακα.

«Η ζωή μου μια ολόκληρη ιστορία, χωρίς απρόοπτα και ξαφνικά», έλεγε ένα παλιό λαϊκό τραγούδι που του άρεσε πολύ και το σιγοψιθύριζε συχνά. Ρεμπέτικα και λαϊκά άκουγε, αλλά κάπου κάπου «ξέφευγε» με σκληρό ροκ. «Ισορροπία στην κλωστή», υποστήριζε και... του άρεσε! Το ακριβώς αντίθετο από την Υβόν, που στη δική της καθημερινότητα όλα ήταν απόλυτα τακτοποιημένα.

Άκουγε να λένε συχνά πως οι αντιθέσεις ανάμεσα στο ζευγάρι προκαλούν συνήθως και πολύ έντονα συναισθήματα. Αυτός, βέβαια, είναι ο κανόνας, γιατί καμιά φορά οι αντιθέσεις βάζουν ανυπέβλητα εμπόδια στις σχέσεις και δημιουργούν μεγάλη απόσταση. Κι ο Μάριος ένιωθε ότι οι δυο τους βρίσκονταν τώρα σ' αυτό ακριβώς το οριακό σημείο. Η διαφορά ηλικίας ανάμεσά τους δεν τους εμπόδισε πριν τρία χρόνια να γίνουν ζευγάρι, να ζήσουν ένα

θυελλώδη έρωτα, να κάνουν σχέδια ζωής και ν' αναζητούν σαν τρελοί ο ένας το κορμί του άλλου. Η Υβόν ήταν τότε είκοσι χρονών κι ο Μάριος τριάντα δύο. Η Υβόν καλλιτέχνις, χορεύτρια μπαλέτου, κι ο Μάριος δικηγόρος. Η Υβόν μεγαλωμένη με αστική γαλλική κουλτούρα και με κλασικά ακούσματα, κι ο Μάριος με τον Τσιτσάνη και τον Βαμβακάρη σαν παρακαταθήκη στις αποσκευές του από την Ελλάδα. Όμως αυτές οι διαφορές δεν τους εμπόδισαν στο παραμικρό. Ζούσαν έντονα τον έρωτά τους και κάθε μέρα ήταν όπως η πρώτη φορά.

Αυτά μέχρι πριν από ένα χρόνο, γιατί ξαφνικά η Υβόν άλλαξε... ή μήπως άλλαξε η σχέση τους; Απέφευγαν κι οι δυο να συζητήσουν σοβαρά τι ακριβώς συνέβαινε, και φέρονταν λες και όλα ήταν μια χαρά, ενώ τίποτα δεν ήταν ίδιο πια. Ο Μάριος φοβόταν να προκαλέσει οποιαδήποτε συζήτηση, ένωθε πολύ ερωτευμένος και μαζί πολύ δυστυχισμένος. Απέφευγε ακόμη και να σκέφτεται ότι θα μπορούσε να ζήσει χωρίς την Υβόν δίπλα του. Γι' αυτό ανεχόταν απουσίες, υπεκφυγές, ίσως και ψέματα. Δεν άντεχε στη σκέψη ότι θα την έχανε. Του φαινόταν αδιανόητο κάτι τέτοιο, τελείως εξωπραγματικό. Χωρίς την Υβόν θα ζούσε μια κενή ζωή, χωρίς ουσία και χωρίς κανένα ενδιαφέρον. Υπέφερε, κι όμως της χαμογελούσε και προσποιούνταν πως πίστευε, ό,τι κι αν του έλεγε. Και του έλεγε πολλά... Για επαγγελματικές υποχρεώσεις, συμβόλαια και παραστάσεις που έπρεπε να τηρηθούν, για τουρνέ σε πόλεις που δεν είχε σήμα το κινητό... Κι αυτός έκανε ότι τα πίστευε όλα, όλα!

Είπαμε, ισορροπία στην κλωστή...

2

Η ΥΒΟΝ ΑΝΑΣΗΚΩΘΗΚΕ ΝΩΧΕΛΙΚΑ ΣΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ, έριξε μια ματιά στο ρολόι του κινητού της κι ύστερα αναδίπλωσε το πουπουλένιο μαξιλάρι της και ξαναβυθίστηκε στην απαλότητά του. Ήταν πολύ πρωί ακόμη για ν' αντιμετωπίσει τη μέρα. Μετά το χθεσινό πάρτι, χρειαζόταν τουλάχιστον άλλη μια ώρα ύπνου. Ήταν υπέροχη βραδιά κι οι άνθρωποι που την περιστοίχισαν επώνυμοι και πολύ λαμπεροί. Χαμογέλασε με αυταρέσκεια στη σκέψη πόσο όμορφη ένωθε, πόσο επιθυμητή, πόσο μοναδική. «Η πιο όμορφη απ' όλες», της ψιθύρισε ο Ζαν σε μια στιγμή που τα χείλη του ξέφυγαν απ' το λαιμό της κι ακούμπησαν το στόμα της. Για ατέλειωτη ώρα, σε βαθμό πρόκλησης, χόρευαν μόνο οι δυο τους. Σίγουρα θα τους σχολίασαν αρκετοί, σίγουρα θα κρυφογέλασαν και θα υπέθεσαν διάφορα πράγματα για τη σχέση τους. Πολύ καλά έκαναν, δεν την ένοιαζε καθόλου.

Δεν θα κοιμόταν άλλο. Με το που έφερε στο νου της τη χθεσινή βραδιά, κάθε διάθεση για ύπνο πέταξε μα-

κρια. Και μόνο τα μισά να πραγματοποιούνταν απ' όσα της υποσχέθηκε ο Ζαν, σ' ελάχιστο καιρό από τώρα θα γινόταν διάσημη. Παγκοσμίως διάσημη. Χαμογέλασε με την ιδέα, αν και το μόνο που την απασχολούσε προς το παρόν ήταν να κατακτήσει ολοκληρωτικά τον ίδιο. Τον ήθελε τόσο πολύ, που ο πόθος έκανε όλο της το σώμα να καίει.

Από την πρώτη φορά που τον γνώρισε, ένιωθε γι' αυτόν ένα διαφορετικό συναίσθημα, που τα τελευταία χρόνια είχε ξεχάσει. Έναν άγριο, εξουσιαστικό πόθο. Πέρασε τρεις ολόκληρους μήνες με την ανασφάλεια, αν πέρα από τα επαγγελματικά σχέδια που της ανέλυε με τις ώρες, του άρεσε σαν γυναίκα, αν την ήθελε στο κρεβάτι του, στη ζωή του. Θύμωνε πολύ όταν τον έβλεπε με την τότε ερωμένη του, ένα διάσημο τοπ μόντελ, ενώ οι γκόσιπ εφημερίδες καθημερινά και με πρωτοσέλιδους, πηχυαίους τίτλους πρόβαλαν τον επικείμενο γάμο τους. Όλοι έλεγαν ότι επιτέλους βρέθηκε κάποια να του κλέψει την καρδιά και να τον κάνει να εγκαταλείψει την εργένικη ζωή.

Έτσι είχαν τα πράγματα όταν ένα βράδυ, κι ενώ σχεδίαζαν μέχρι αργά την επόμενη περιοδεία της, η Υβόν τον ξελόγιασε και τον παρέσυρε με τα χάδια και τα φιλιά της. Ο έρωτας που της έκανε ήταν αποκάλυψη! Κάπως έτσι είχε φανταστεί την πρώτη φορά που θα βρισκόταν μαζί του. Εκείνο το βράδυ δεν άφησαν τον ύπνο να τους χωρίσει ούτε για ένα λεπτό. Τα κορμιά τους έκαναν σαν τρελά το ένα για το άλλο και η ένταση του πάθους τους δεν είχε κανένα όριο. Το πρωί τη βρήκε εντελώς άπυνη μα χορτασμένη από ηδονή.

Τον ήθελε για πάντα κοντά της, όμως παράλληλα σκεφτόταν ότι από δω και πέρα όφειλε να βαδίζει πολύ προσεχτικά. Δεν έπρεπε να του δώσει την εντύπωση της εύκολης γυναίκας που θα την είχε όποτε ήθελε, και που θα έτρεχε πίσω του σαν ξελιγωμένη, όπως έβλεπε να κάνουν τόσες και τόσες. Γι' αυτό και το διάστημα που ακολούθησε, δεν τον άφησε να προχωρήσει, εκτός μόνο από κάποια φιλιά. Αποφάσισε να «παίξει» σκληρά για να τον κερδίσει. Τον ήθελε ολοκληρωτικά δικό της κι όχι περιστασιακό εραστή της.

Τις επόμενες μέρες, κι έπειτα από κάμποσες ανώφελες απόπειρές του να την παρασύρει, φάνηκε να το παίρνει τελικά απόφαση. Κράτησε τις σχέσεις τους τυπικές, περίπου όπως ήταν, πριν από το φλογερό εκείνο βράδυ που έζησαν. Όλα έμοιαζαν να κυλούν με τον ίδιο πάντα ρυθμό κι όμως όλα είχαν αλλάξει. Χάθηκε εκείνη η χαλαρή σχέση που είχαν μέχρι τότε, και καθημερινά υπήρχε μια ένταση που η Υβόν την ερμήνευε σαν ερωτικό κάλεσμα, και μάλιστα έντονο. Με μεγάλη ικανοποίηση τον έπιανε να έχει το βλέμμα του καρφωμένο πάνω της όταν νόμιζε ότι δεν τον κοίταζε και καταλάβαινε ότι αναζητούσε αφορμές να μένει μόνος μαζί της. Άρχισε ν' αναβάλλει δείπνα και συναντήσεις με την «αγαπημένη του», προφασιζόμενος δικαιολογίες και ψέματα, και μάλιστα μπροστά της! Όσο η Υβόν αρνιόταν τις καθημερινές πια προσκλήσεις του, τόσο η πίεση που της ασκούσε γινόταν ολοένα και μεγαλύτερη. Καμιά φορά ήταν τόσο αστείες αυτές οι προσπάθειές του, που την έκαναν να δαγκώνεται για να μη γελάσει.

Όμως υπήρχαν και μέρες που δεν τον έβλεπε καθόλου

ή μάθαινε ότι ήταν σε ταξίδι με το τοπ μόντελ. Τότε έβγαινε εκτός εαυτού. Νευρίαζε με το παραμικρό, κλεινόταν στον εαυτό της και δεν ήθελε να δει κανέναν, και ιδιαίτερα τον Μάριο, που τον ένιωθε πια ασήκωτο βάρος στη ζωή της. Το τελευταίο διάστημα σκεφτόταν συνέχεια με ποιον τρόπο, και χωρίς μεγάλο κόστος, θα μπορούσε ν' απαλλαγεί από την παρουσία του. Το μυαλό της δεν έλεγε να ξεκολλήσει από τον Ζαν, που όσο καταλάβαινε ότι αντιδρούσε και της ξέφευγε, τόσο περισσότερο αφιονιζόταν μαζί του. Μα κι όταν επέστρεφε, λες και το 'κανε για να την τιμωρήσει, τη μια μέρα ήταν τελείως αδιάφορος απέναντί της και την άλλη το φλερτ και η πίεση που της ασκούσε γίνονταν ακόμα μεγαλύτερα.

Αυτό το πάνω-κάτω συνεχίστηκε για κάμποσο καιρό. Τα συναισθήματα της Υβόν ήταν πλέον έντονα, αβάσταχτα. Ο πόθος και το πάθος της πολλές φορές ξέφευγαν τελείως από τα όριά τους και ο ύπνος της γέμιζε κάθε βράδυ με απαγορευμένα καυτά φιλιά... Κάτι έπρεπε να κάνει. Δεν μπορούσε να μένει με τα χέρια σταυρωμένα, κι ο καθένας τους να συνεχίζει τη ζωή τους, σαν να μη συνέβαινε τίποτα! Ήταν πια απόλυτα σίγουρη ότι και ο Ζαν ένιωθε το ίδιο έντονα. Μάλλον έφτασε η ώρα να «τρέξω» κάπως τα πράγματα, σκεφτόταν συνεχώς, όμως οι εξελίξεις την πρόλαβαν.

Ο Ζαν και το τοπ μόντελ επιτέλους χώρισαν... Έτσι έγραφε σε πρωτοσέλιδο τίτλο η εφημερίδα που πήρε στα χέρια της το επόμενο κιόλας πρωί. Διάβαζε και ξαναδιάβαζε τον τίτλο και δεν πίστευε στα μάτια της. Όταν συνειδητοποίησε ότι ήταν αλήθεια, σηκώθηκε απότομα από τη θέση της και η κραυγή ικανοποίησης που βγήκε από

μέσα της πρέπει ν' ακούστηκε ως την πλατεία. Δεν κάθισε να διαβάσει το πώς και το γιατί. Τα ήξερε καλύτερα από τους δημοσιογράφους. Τώρα έφτασε η δική της στιγμή.

Ντύθηκε, στολίστηκε και πήγε στο ραντεβού που είχαν με τον Ζαν, κάνοντας ότι δεν ήξερε απολύτως τίποτα. Τον άφησε να της μιλήσει αυτός. «Όλα έγιναν για χάρη σου», της είπε. «Μου έχεις γίνει εφιάλτης, έτσι όπως σε σκέφτομαι συνέχεια». Την τράβηξε απαλά κοντά του.

Τώρα πια μπορούσε να γίνει χαλαρή και γλυκιά, δεν υπήρχε λόγος να κρατάει άλλο τα προσχήματα, και γι' αυτό δέχτηκε το βαθύ φιλί του με αναστεναγμό και του έσφιξε με νόημα το χέρι. Όλα πλέον θα έπαιρναν τη σειρά τους κι η Υβόν ήξερε ποια θα ήταν η συνέχεια. Τώρα δεν βιαζόταν καθόλου. Άλλωστε για ένα διάστημα έπρεπε να είναι πολύ προσεκτικοί. Κανείς δεν έπρεπε να συνδέσει τη σχέση τους με το χωρισμό του Ζαν.

Φρόντιζε όμως να είναι συνεχώς κοντά του, να του δείχνει ότι της ήταν απολύτως απαραίτητος κι ότι χωρίς την καθοδήγησή και την παρουσία του δεν μπορούσε ν' αποφασίσει μόνη της για τίποτα. Έτσι τον έκανε να αισθάνεται σπουδαίος, μοναδικός και αναντικατάστατος. Κι από την άλλη, στον έρωτα που έκαναν, τα έδινε όλα. Δεν υπήρχαν όρια, αναστολές κι απαγορεύσεις! Αντίθετα, στο ερωτικό τους παιχνίδι όλα επιτρέπονταν, κι αυτή ήταν τελείως απελευθερωμένη.

«Σε θέλω μάνατζερ, εραστή και σύντροφο», του είπε μόλις χθες βράδυ, κι αυτός μ' έναν αναστεναγμό ανακούφισης την αγκάλιασε σφιχτά.

«Νόμιζα ότι δεν θα μου το έλεγες ποτέ», της είπε ανάμεσα σε υγρά φιλιά και ερωτικά χάρδια.

«Τι νόμιζες, ότι σε ήθελα μόνο για εραστή; Όχι, σε θέλω αποκλειστικά δικό μου», του απάντησε παθιασμένα και τον τράβηξε ακόμη πιο βαθιά μέσα της.

Η Υβόν χαμογέλασε με τις σκέψεις της και τύλιξε αισθησιακά το σεντόνι γύρω απ' το ολόγυμνο κορμί της. Έκλεισε τα μάτια και σκέφτηκε το άγγιγμά του και το ερωτικό παραλήρημα που της προκαλούσε κάθε φορά που έμπαινε μέσα της, όταν αυτή χόρευε πάνω του κι όταν ο Ζαν αναστέναζε με ασυγκράτητο πόθο πάνω στη λακκουβίτσα του λαιμού της. Πάντα ένιωθε την ίδια ένταση, πάντα κάτι καινούργιο είχε να της μάθει... και μόνο μ' αυτές τις σκέψεις ένιωθε να ξυπνά και ν' ανάβει ερωτικά όλο της το είναι κι αυτές οι φλόγες να την κάνουν να τρέμει από αναμονή.

Αχ, πότε θα γινόταν αυτό; Πότε θα ήταν πάλι κοντά της; Σύντομα, αλλά όχι τόσο, όσο θα ήθελε. Ο Ζαν ήδη πέταγε για τη Νέα Υόρκη, αφού έπρεπε να οριστικοποιήσει το φθινοπωρινό της πρόγραμμα. Αυτό το ταξίδι ήταν προγραμματισμένο εδώ και πολλές μέρες και δεν γινόταν ν' αναβληθεί, ούτε ήταν σωστό να πάει η ίδια μαζί του. Αναστέναζε με προσμονή και με τη σκέψη στα γυμνά κορμιά τους, γύρισε μπρούμυτα στο κρεβάτι. Στο μυαλό της ήρθε η κουβέντα που έκαναν λίγες ώρες πριν φύγει. Είχε δίκιο σ' αυτά που της είπε, η τακτική και η συμπεριφορά της έπρεπε ν' αλλάξουν.

«Πρέπει να σκέφτεσαι πλέον τελείως διαφορετικά κάποια πράγματα. Θέλω να πάψεις να είσαι δεκτική και

πρόσχαρη με όλους. Πρέπει να μάθεις να κρατάς αποστάσεις, να χαμογελάς λιγότερο και να δίνεις πάντα διφορούμενες απαντήσεις».

«Δηλαδή σνομπ, αυτό μου λες να γίνω;»

«Αυτό ακριβώς, αλλιώς δεν θα σε σέβεται κανείς».

«Μα θα μοιάζω ψεύτικη, δεν μου ταιριάζει καθόλου αυτός ο τρόπος, ούτε και ξέρω αν θα μπορέσω να τον πετύχω».

«Θα σου μάθω εγώ, μην ανησυχείς, αυτό είναι το πιο εύκολο πράγμα. Για να διαπρέψεις στον κόσμο του θεάματος και να μη χαθεί ποτέ η λάμψη σου, είναι απολύτως απαραίτητο να κάνεις αυτό που σου λέω».

«Μα εγώ, καλέ μου, είμαι χορεύτρια κλασικού μπαλέτου, ούτε ηθοποιός είμαι, ούτε μοντέλο».

Ο Ζαν χαμογέλασε με νόημα.

«Θα σε κάνω πρώτο όνομα, Υβόν, θα χορέψεις με τον καλύτερο χορευτή του κόσμου, με το πρώτο μπαλέτο, και πάντα θα είσαι η πρώτη χορεύτρια. Όλοι θα μιλάνε για σένα, όλοι θα παρακολουθούν κάθε σήκωμα του ώμου σου, όλοι θα τρέχουν στο παραμικρό νεύμα σου. Για σένα θα ανοίξουν οι μεγαλύτερες πόρτες, οι πιο σπουδαίες σκηνές. Το μιούζικαλ που έχω υπόψη μου θα σε κάνει περιζήτητη στα μεγαλύτερα κινηματογραφικά στούντιο. Θα γίνει “πόλεμος” δολαρίων, ποιο απ' όλα θα σε κερδίσει. Περίμενε μόνο λίγο. Όλα εξαρτώνται από την παρουσίασή σου τον Οκτώβριο, στο Μετροπόλιταν της Νέας Υόρκης. Στη συνέχεια όλα τα άλλα είναι απλώς θέμα χρόνου».

Τον άκουγε μαγεμένη, ξελογιασμένη. Έβλεπε τον πυρετό στο βλέμμα του, άκουγε την ένταση της φωνής του

και τον κοίταζε σαν Θεό. Τον πίστευε απόλυτα. Τούτη την ώρα ό,τι κι αν θα της ζητούσε θα το έκανε.

Υπήρχε βέβαια ένα μικρό πρόβλημα σ' όλα τα σχέδια που έκαναν και το πρόβλημα αυτό είχε το όνομα «Μάριος». Η σχέση τους διαρκούσε εδώ και τρία χρόνια. Ο Μάριος πάντοτε ήταν τρυφερός και γλυκός, όμως η Υβόν δεν είχε αισθανθεί ποτέ μαζί του αυτό το πάθος, τον άγριο πόθο που ένιωθε με τον Ζαν, που την έκανε να τρέμει και να φτάνει σε οργασμό, πριν μπει καν μέσα της.

Αναστέναζε και μόνο με τη σκέψη και γύρισε ανάσκελα κοιτάζοντας το ταβάνι. *Πώς θα του πω ότι η σχέση μας τέλειωσε οριστικά; Πώς θ' αντιμετωπίσω την πίκρα, το θυμό και τη ζήλια του; Δεν ήταν ακόμη έτοιμη να του μιλήσει. Κατά βάθος τον λυπόταν, γιατί ήξερε πόσο πολύ την αγαπούσε. Τη λάτρευε κυριολεκτικά, της το είχε δείξει μ' όλους τους τρόπους. Την ανεχόταν, κι ενώ ήξερε ότι του έλεγε συνεχώς ψέματα, έκανε ότι δεν καταλάβαινε, μόνο και μόνο για να μη χωρίσουν. Φοβόταν. Η Υβόν ένιωθε το φόβο του, τον μύριζε πάνω του. Συνέχιζε όμως να του χαμογελά και να συμφωνεί σιωπηλά μαζί του σε υποσχέσεις ζωής, ενώ δεν πίστευε απολύτως τίποτα κι έψαχνε τρόπους να φύγει οριστικά... Κι αυτός, λες και το έκανε επίτηδες, τελευταία, όλο για προοπτικές ζωής της μιλούσε. Δίσταζε να του ξεκαθαρίσει τα πράγματα κι ενώ σκεφτόταν ότι την επόμενη μέρα που θα τον έβλεπε θα του ζητούσε να χωρίσουν, πάντα ανέβαλε την κουβέντα.*

Αποφάσισε να τον κάνει να το καταλάβει από μόνος του κι άρχισε να τον αποφεύγει ολοένα και περισσότερο. Δείλιαζε μεν να του μιλήσει, παράλληλα όμως ήταν αποφασισμένη να τελειώσει οριστικά μαζί του. Έτσι άρχισε να του δίνει ραντεβού κι ύστερα να προφασίζεται διάφορες αστείες δικαιολογίες για να μην πηγαίνει. Του υποσχόταν Σαββατοκύριακα αποκλειστικά για τους δυο τους κι ύστερα έκλεινε το κινητό της και χανόταν στην αγκαλιά του Ζαν, χωρίς να τον σκεφτεί ούτε μισό λεπτό. Όταν όμως τον ξανάβλεπε, εξακολουθούσε να του χαμογελά και να τον αφήνει στην αναμονή της πίκρας και της απορίας του. Κάποιες φορές δεν κατάφερνε να τον αποφύγει και ενέδιδε... και τότε μοιράζονταν ερωτικές στιγμές που την άφηναν τελείως αδιάφορη και σιωπηλή. «Το σεξ για το σεξ», έλεγε και δικαιολογούσε τον εαυτό της. Δεν γινόταν από τη μια στιγμή στην άλλη να βάλει την υπογραφή «τέλος» σε μια σχέση που διαρκούσε ήδη τρία χρόνια. «Καθετί», όπως έλεγε ο Ζαν, «πρέπει να γίνεται στο σωστό χρόνο».

Πίστευε ότι το ταξίδι του Ζαν στη Νέα Υόρκη θα ήταν γι' αυτήν μια χρυσή ευκαιρία, για να ξεκαθαρίσει την κατάσταση με τον Μάριο. Άλλωστε ο χρόνος την πίεζε ασφυκτικά, δεν είχε πολλά περιθώρια πια. Μετά την υπογραφή του συμβολαίου, που θα έφερνε ο Ζαν επιστρέφοντας, η Υβόν έπρεπε για ένα αρκετά μεγάλο διάστημα να εγκατασταθεί στη Νέα Υόρκη. Είχε πρόβες, προμόσιον, συνεντεύξεις, φωτογραφήσεις, επαφές και μια μεγάλη καριέρα μπροστά της, που σ' αυτήν ο Μάριος δεν είχε κανέναν απολύτως ρόλο, δεν χωρούσε πουθενά.

«Ουφ, επιτέλους, γιατί μου δυσκολεύει τη ζωή;» Η φωνή της ακούστηκε έντονη, εκνευρισμένη και διέλυσε την

αρμονία της σιωπής μέσα στο φωτεινό λευκό δωμάτιο. «Κάνει ότι δεν καταλαβαίνει, όμως ξέρει πολύ καλά ότι συμβαίνει κάτι σοβαρό... Όχι άλλο, δεν μπορώ πια! Σήμερα κιόλας θα κάνουμε αυτή την κουβέντα, που έπρεπε να έχει γίνει εδώ και πολλούς μήνες». Στο μυαλό της ήρθε το αστραφτερό χαμόγελο του Ζαν και το σάλιο στέγνωσε στο λαιμό της. Τον ήθελε πολύ. Από τότε που τον γνώρισε, κάθε «Μάριος» έπρεπε να ξέρει τη θέση του, αυτή ήταν η τελευταία σκέψη της, πριν πετάξει το σεντόνι και σηκωθεί απότομα από το κρεβάτι.

3

Ο ΚΟΝΤΟΣ ΜΕΛΑΨΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ, με το βλέμμα γεμάτο ικεσία, παρακολουθούσε τον Μάριο που έψαχνε το συμβόλαιο της ασφάλειάς του. Ο Μάριος περνούσε στα γρήγορα τις αραιογραμμένες σελίδες, κι όταν έκλεισε το ντοσιέ, ο ανθρωπάκος βούλιαξε οριστικά στην απόγνωση. Έβαλε το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια κι έσκυψε ακουμπώντας μέχρι τα γόνατα. Είχε δει το αρνητικό νεύμα που του έκανε ο δικηγόρος. Δεν υπήρχε ασφάλεια κλοπής.

«Τι θα κάνω τώρα; Πώς θα δουλέψω;» Η φωνή του ακούστηκε μοιρασμένη στα δυο από έναν κοφτό λυγμό και τα σπασμένα γαλλικά του έμοιαζαν με μπερδεμένο θρήνο απόγνωσης.

Ο Μάριος δεν μπορούσε να του απαντήσει. Δεν ήξερε τι να του πει. Ξαναπήρε το ντοσιέ στα χέρια του κι έφτασε μεμιάς στην τελευταία σελίδα. Είδε τις υπογραφές και κούνησε το κεφάλι του. Δεν ήταν η πρώτη φορά, κι ασφαλώς ούτε κι η τελευταία, που έβλεπε το ίδιο όνομα κάτω από τα ελλιπή συμβόλαια κάποιων δυστυχημένων ανθρώπων, που τα υπέγραφαν χωρίς να ξέρουν τι ακριβώς

υπογράφουν. Ανθρώπων που δεν ήξεραν καλά τη γλώσσα, ή δεν την ήξεραν καθόλου, και που πίστευαν σ' ό,τι τους έλεγε η όμορφη Κατρίν. Γιατί, για την Κατρίν υπέγραφαν, και μόνο γι' αυτήν. Το «αστέρι» του γραφείου, με τα περισσότερα συμβόλαια και τα μεγαλύτερα ποσοστά. Η Κατρίν με τα γαλαζοπράσινα μάτια και τα σαν στάχια μαλλιά, που στα προσόντα της δεν συγκαταλέγονταν η ανθρωπιά κι ο οίκτος! Ασφαλώς και δεν θα ήταν η τελευταία φορά! Δικηγόρος και ασφαλίστρια μαζί, με τον αέρα της πλούσιας και δυναμικής γυναίκας, τους έπειθε όλους. Αύριο, που ο Μάριος θα της μιλούσε για την τραγική παράλειψη σ' ένα ακόμη δικό της συμβόλαιο, όπως είχε κάνει ήδη πολλές φορές, θα του κουνούσε το κεφάλι με το μαγικό της τρόπο, θα του έδινε ένα φιλάκι στο μάγουλο και θα του χαμογελούσε τσαχπίνικα. «Συμβαίνουν κι “ατυχήματα”, μον αμί, τι να κάνουμε τώρα;», αυτό ήξερε ότι θ' άκουγε και πάλι. Ήταν η γλυκιά της «απολογία».

Ο ίδιος τι θα έκανε τώρα με το φουκαρά που είχε μπροστά του; Αυτό αναρωτιόταν. Του είχαν κλέψει το μοναδικό περιουσιακό στοιχείο που είχε αποκτήσει στη Γαλλία μετά από τριάντα χρόνια σκληρή δουλειά. Ένα σαβαλιασμένο φορτηγάκι, που όμως μ' αυτό έβγαζε το φαγητό δύο οικογενειών, όπως του έλεγε και του έδειχνε την τσαλακωμένη φωτογραφία κλαίγοντας. Μ' αυτό το σαράβαλο, που δεν ξεχώριζες αν το χρώμα του ήταν άσπρο, γαλάζιο ή γκρι...

«Θα προτείνω να σας αποζημιώσει το γραφείο, τουλάχιστον αυτό θα το προσπαθήσω, αφού ήταν δική μας παράλειψη να μη συμπεριληφθεί στο συμβόλαιό σας η κλοπή αυτοκινήτου», του είπε αφήνοντάς του ένα μικρό παράθυ-

ρο ελπίδας. Ήξερε βέβαια ότι δεν θα μπορούσε να καταφέρει και πολλά πράγματα, μιας κι ο πελάτης είχε υπογράψει κι αποδεχτεί το συμβόλαιο. Κανέννας απ' αυτούς δεν είχε δικαιωθεί ποτέ, όπως έπρεπε. Όποτε συνέβαινε κάτι παρόμοιο, τους έδιναν κάποια, ελάχιστα, χρήματα, ώστε να μη μιλήσουν κι επηρεάσουν κι άλλους συμπατριώτες τους, μόνο και μόνο για να μη δυσφημιστεί το γραφείο. Αυτό έκαναν συνήθως, ή σε κάποιες άλλες περιπτώσεις έβρισκαν και τους αγόραζαν κάποιο ίδιο, εξίσου σαράβαλο, με ακόμη πιο λίγα χρήματα απ' όσα τους όφειλαν.

Ο κοντός ανθρωπάκος πήγε να του φιλήσει το χέρι, καθώς ο Μάριος τον συνόδευε μέχρι την πόρτα. Δεν τον άφησε, ήδη ένιωθε πολύ άσχημα. Κατρίν, θέλεις σκότωμα, σκέφτηκε κι επέστρεψε στο γραφείο του. Μια ζωή αδιάφορη, ανέμελη κι επιπόλαιη! Έτσι ήταν η Κατρίν. Νευρίαζε και μόνο που σκεφτόταν αυτό το μον αμί, που θα άκουγε αύριο.

Ο καφές του δεν πινόταν με τίποτα. Ένα μαύρο νεροζούμι ήταν πια, χωρίς καμιά γεύση. Ο Μάριος όμως είχε ακόμα αρκετή δουλειά κι έπρεπε επειγόντως να πιει έναν καλό, δυνατό καφέ. Καθώς έβαζε νερό στην καφετιέρα, ο ήχος του τηλεφώνου του ακούστηκε σαν παράταιρη μελωδία μέσα στο θλιβερό γραφείο. Η «Φραγκοσυριανή», αυτός ήταν ο ήχος του κινητού του, θύμιζε θάλασσες κι άσπρα σπίτια στο λόφο, φωτιές στην παραλία και φουλάρια χρωματιστά ν' ανεμίζουν στον αέρα.

Τελευταία σκεφτόταν πολύ την Ελλάδα. Από τότε που έφυγε, εκτός από τη θητεία του στο στρατό, μόνο μια φορά επέστρεψε πίσω, για τρεις μέρες, κι όλες τις πέρασε στο νοσοκομείο, δίπλα στον «μικρό» που ήταν πολύ άρ-

ρωστος. Δεν πρόλαβε να κάνει, έστω, μια βόλτα στην παραλιακή, να μυρίσει τον αέρα της θάλασσας. Δεν πήγε ούτε στο πατρικό του. Από το αεροδρόμιο κατευθείαν στο νοσοκομείο κι από κει και πάλι πίσω στ' αεροδρόμιο. Τρεις μέρες όλες κι όλες, μέχρι να τους βεβαιώσουν ότι τελικά ο Αργύρης είχε ξεπεράσει τον κίνδυνο, ότι δεν κινδύνευε πια η ζωή του. Αναστέναξε βαθιά. Μάλλον έπρεπε να κάνει επιτέλους αυτό το ταξίδι που ανέβαλε εδώ και χρόνια. Μάλλον έπρεπε να τελειώνει με την αδικαιολόγητη «άρνηση» που τον βασάνιζε καιρό.

Στην οθόνη είδε το όνομα της Υβόν και σκέφτηκε προς στιγμήν να μην το σηκώσει. Η χθεσινοβραδινή απουσία της, και μάλιστα χωρίς να τον πάρει καν τηλέφωνο, χωρίς καν να μπει στον κόπο ν' απαντήσει στις δικές του κλήσεις, τον είχε θυμώσει πολύ. Πάλι θα του έλεγε δικαιολογίες, θα του έκανε την κουρασμένη, την ταλαιπωρημένη, πάλι θα του έδινε ένα νέο ραντεβού και πάλι δεν θα πήγαινε. Τελικά όμως δεν άντεξε και το σήκωσε. Η «Φραγκοσυριανή» και το τρίχορδο μπουζούκι του Βαμβακάρη δεν έλεγαν να σταματήσουν...

«Τι δικαιολογία θα μου πεις σήμερα, Υβόν;» Η φωνή του ακούστηκε πολύ θυμωμένη, ακόμη και στα δικά του αυτιά.

«Πότε μπορείς να συναντηθούμε, Μάριε;... Πρέπει να τελειώσει πια αυτό το παιχνίδι των δικαιολογιών, όπως πολύ σωστά είπες». Η φωνή της ακούστηκε ψυχρή κι αποφασισμένη. Το οριστικό τέλος σκέφτηκε ο Μάριος και τρώμαξε. Τώρα, δεν ήθελε να τη συναντήσει.

«Δεν μπορώ σήμερα, έχω πολλή δουλειά... κι αύριο θα είμαι εκτός πόλης. Συνέβη κάτι πολύ σημαντικό και πρέπει να πάω επιτόπου, ίσως λείψω μερικές μέρες...»

«Απόψε το βράδυ λοιπόν θα έρθω από το σπίτι σου...» τον έκοψε απότομα κι έκλεισε το τηλέφωνο πριν προλάβει να της πει άλλο ένα «όχι».

Το ήξερε, το περίμενε, το ψυχανεμιζόταν εδώ και πολύ καιρό. Είναι όμως αλλιώς να το βλέπεις μπροστά σου.

Άφησε την καφετιέρα και μάζεψε όπως όπως τα χαρτιά του. Τα έβαλε στη μεγάλη δερμάτινη τσάντα κι ετοιμάστηκε να φύγει. Το μετάνιωσε. Ξαναγύρισε κι άδειασε όλο το χαρτομάνι επάνω στο γραφείο του. Έβαλε μέσα στην αδειανή τσάντα μόνο το κινητό του κι έφυγε σιωπηλός.